[1]रिञ्चन्[A]-ती, रेचयन्-न्ती, रिरिक्षन्-न्ती ; —
रेक्ष्यन्-न्ती-ती, रेचयिष्यन्-न्ती-ती, रिरिक्षिष्यन्-न्ती-ती ; —
रिञ्चानः, रेचयमानः, रिरिक्षमाणः, रेरिच्यमानः ;
रेक्ष्यमाणः, रेचयिष्यमाणः, रिरिक्षिष्यमाणः, रेरिचिष्यमाणः ;
[2]रेक्यम्, रेकः-अतिरेकः-व्यतिरेकः-उद्रेकः, [3]विरेचनम्, [4]रिक्तः,
[5]विरिञ्चः-विरिञ्चिः-विरिचिनः, [6]रिक्थम्, [7]रेक्णः, इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि प्रातिस्विकरूपाणि विना रौधादिकभुनक्तिवत् (1162) बोध्यानि।

(1405) "रिफ कत्थनयुद्धनिन्दाहिंसादानेषु"

(VI-तुदादिः-1306. सक. सेट्. पर.)

'ऋफ—' इति क्षीरस्वामी। "....' रिह इति द्रमिडाः—इति स्वामी। अनिट्कारिकासु (काशिका 7-2-10) वामनश्च—'रिहिलुही धातुषु न पठ्येते। कैश्चिदभ्युपगम्येते' इति। अत्र न्यासे—'कैश्चिदिति। आपिशलिप्रभृतिभिः।' इति। तस्मात् तावपि स्त एव। प्रयुज्यते च—'शिशुं न विप्रा मतिभी रिहन्ति।' इति।" इति माधवधातुवृत्तिः। अत्रोपात्तः स्वामी न क्षीरस्वामी, अपितु अन्य इति ज्ञेयम्।

---

1. शतरि, विकरणप्रत्यये श्नमि, 'श्नसोरल्लोपः' (6-4-111) इत्यकारलोपे, नकारस्य अनुस्वारे परसवर्णे च रूपमेवम्।
2. निष्ठायामनिट्त्वात्, ण्यति घञि च 'चजोः कु घिण्ण्यतोः' (7-3-52) इति कुत्वम्।
3. **विरेचनम्**=रक्तस्रावरूपो व्याधिविशेषः। 'रोगाख्यायां ण्वुल् बहुलम्' (3-3-108) इत्यत्र बहुलग्रहणात् व्याधिवाचकत्वेऽपि ल्युडेवात्र।
4. 'क्तिच्क्तौ च संज्ञायाम्' (3-3-174) इति संज्ञायां कर्तरि क्तप्रत्ययः। **रिक्तः**=निर्धनः।
5. "**विरिञ्चः—विरिञ्चिः—विरिचिनः**, एते पृषोदरादयः (6-3-109)।" इति मा. धा. वृत्तिः।
6. 'पातृतुदिवचिरिचि—' (द. उ. 6.32) इति थक्प्रत्ययः। कित्त्वान्न गुणः। रिच्यते तदिति **रिक्थम्** = गृहमूलधनम्। गोत्रजद्रव्यमिति **केचित्**।
7. '**रिचेर्धने घिच्च**' (द. उ. 9.59) इति असुन्प्रत्ययः। घित्त्वात् कुत्वम्। **रेक्णः**=धनम्। '**रेकः—**' इति **दशपादुणादिवृत्तौ** पूर्वसूत्रानुममनुवर्त्योदाहृतं दृश्यते। तत्तु तत्त्वबोधिन्यादिषु खण्डितम्।

A. '.....प्रच्छिन्नसंशयमतिर्मुदमाशु **रिञ्चन्**।' धा. का. 3-1.